

Моја омиљена књига

Трилогија „Његова мрачна ткања“, Филип Пулман

„Северна светлост“, „Чудотворни нож“ и „Ћилибарски дурбин“

Филип Пулман је рођен 1946. и ране године живота провео је путујући по свету. У делу детињства које је провео у Аустралији заволео је стипове, посебно Супермена и Бетмена. Са 11 година вратио се у Британију где је под утицајем професорке Енглеског заволео да чита. Аутор је многих популарних књига, међу којима су и „Књига Праха“, трилогија „Његова мрачна ткања“ и „Страшило и његов слуга“.

„Северна светлост“

Главна јунакиња Лајра, дивља дванаестогодишњакиња, живи у свету који је сличан нашем, али се, ипак, много разликује. Живи на колеџу Џордан, јер су јој родитељи мртви, а ту је безбедна. Она уопште не мари за књиге - јури по граду и пентра се по крововима са својим најбољим пријатељем Роџером, својим дајмоном Паном и осталом децом из града. У том свету људи имају дајмоне они су животињски део њих, нека врста душе која је ван тела. Њен живот се апсолутно мења након што осујети покушај убиства, чује шта је њен стриц, лорд Арсијел, испричао научницима у салону колеџа Џордан и упозна мудру и шармантну научницу гђу Коултер која је одводи да јој Лајра буде помоћница. Али, ништа није онако као што изгледа. Ускоро, Лајра полази на Север да спаси децу на којој се врше експерименти превише ужасни да се о њима прича и лорда Арсијела који је пао у заробљеништво оклопних медведа. Али, њен главни задатак је да открије шта је Прах (који се сматра извором зла), и зато она мора да крене тамо где нико пре ње није - иза северне светлости.

„Чудотворни нож“

У роману „Чудотворни нож“ Лајра истражује нови свет иза северне светлости и брзо открива колико се разликује од њеног. Она упознаје Вилу, необичног дечака из другог света, који је починио ужасан злочин и сад се скрива. Вил је чудан и ћутљив. Ипак, код њега ју је највише изненадило то што нема дајмона. Двоје деце се убрзо здружују и бивају против своје воље увучени у авантуру у мистериозном граду који опседају деца, након што наизглед љубазни богати старац украде Лајри нешто што је њено, и у замену за то тражи да му деца добаве Чудотворни нож, који изгледа као сваки други нож, али крије невероватне моћи.

„Ћилибарски дурбин“

У овом делу Лајру је отела гђа Коултер и крије је држећи је успавану дрогама. Вил мора да је тражи, да би потом отишли да однесу лорду Арсијелу чудотворни нож, а то му наређује његов отац на самрти. Ипак, када Вил напокон нађе Лајру, они полазе на неизбежно путовање на којем ће сазнати шта је Прах, и које ће их одвести и у свет мртвих. Лајра и Вил желе да заувек остану заједно, али, питање је да ли ће им судбина то дозволити.

Мени се свиђа трилогија зато што описује право пријатељство, борбу за слободу говора и размишљања, врви чудним и неочекиваним догађајима. Свиђа ми се главна јунакиња Лајра због њене истрајности, домишљатости и спретности.

Мислим да је порука књиге да треба да прихватамо друге људе који су различити од нас јер кад прихватимо те разлике, они могу да нам постану пријатељи. Схватам да је могуће да неки људи говоре о стварима које не разумеју да су зле, само зато што их не разумеју. Кад се сретнем са нечим новим, док не схватим шта је то тачно, не доносим свој суд.

Препоручујем ове књиге свакоме, зато што поручују читаоцу да је боље отворити очи пред невољом и одмах почети са тражењем решења, а не трошити време на јадиковке. И ако не успемо да решимо наш проблем, морамо да га прихватимо и трудимо се да са њим живимо што боље.

Мина Обрадовић VI₁

Моја омиљена књига

Посматрајући књиге у библиотеци моје тетке пажњу ми је привукао наслов „Код куће је најгоре“. Ову књигу написао је Ефраим Кишон, најпознатији израелски писац рођен у Будимпешти. Иако је имао тежак живот и преживео два концентрациона логора, Кишон је изузетно духовит писац који се прославио својим сатиричним делима.

„Код куће је најгоре“ је збика од тридесет четири приповетке у којима се описују добре и лоше породичне ситуације. Основна идеја писца је да прикаже да су све породице упркос проблемима кроз које пролазе повезане и блиске. Ефраим Кишон живи са својом женом коју назива „најбољом супругом на свету“ и њихово троје деце: Амиром, Рафијем и Ренаном. Упорно излуђивање родитеља од стране деце, одласци на летовања, реновирање куће, посете пријатеља - све су то „бисери“ њиховог заједничког живота. Наизглед безазлени проблеми се у причи веома компликују и често доводе до катастрофе, али приче су тако духовито написане да на крају све испада смешно. Једна од мени најсмешнијих прича је „Срећна Нова година“. Најбоља супруга на свету „скоро“ је била спремна за дочек још у пола десет увече. Променила је безброј одевних комбинација и идеја за физику. Сатима је тражила одговарајуће чарапе и ципеле које ће обути то вече. За то време Ефраим се обукао, обријао, одспавао једну туру, чак и глумио како излази из куће не би ли се најбоља супруга на свету убрзала. Када је завршила са спремањем било је два сата после поноћи, а Ефраиму је израсла нова брада па је поново морао да се обрије. Најбоља супруга на свету је изнервирано узвикнула: „Па дођи већ једном! Увек морам да те чекам!“

Књига „Код куће је најгоре“ ми се много допала зато што сам у њој препознао ситуације у којима се моја породица често налази, као и речи мојих родитеља. Схватио сам да на неке догађаје треба гледати са ведрије стране и да ће тако све бити лакше. Препоручио бих ову књигу свима који желе да се забаве упознајући живот једне породице која долази из другачије културе. То приказује и одломак из приче „Моје злато спава“.

Има деце коју никаква сила не може да натера да на време пођу у кревет. Наш Амир срећом не спада у такве. Он леже тачно као сат. Такво дете је право благо! У пола девет, ни минут пре ни касније, он иде на спавање, а устаје у седам ујутро свеж као ружица, тачно по савету лекара и по жељи родитеља. Све је само ствар дисциплине.

Сав тај педагошки успех има само једну зврчку: све то уопште није истина. Ја наиме лажем, лажем као и сви родитељи. Амир заправо леже између 23 сата и 30 минута и 2 сата и 15 минута, што зависи од звезда на небу и од ТВ програма, а ујутро једва четвороношке избауља из кревета. Недељом и празницима уопште не устаје.

Богдан Благојевић V₂

Моја омиљена књига - „Пипи Дуга Чарапа“

Књига која је на мене оставила најјачи утисак и која ће ми увек будити сећања на детињство је „Пипи Дуга Чарапа“.

Она за мене није само књига, већ низ успомена на детињство, али и инспирација. Као мала сам се често претварала да сам она, облачила се у њен костим и у огледалу је имитирала. Она је за мене била узор, пре свега због њених посебних особина. Пипи је тврдоглава девојчица која је имала храбрости да буде другачија од осталих. Облачила се необично и скретала пажњу на себе. Њена коса била је риђа, а лице прекривено пегамма. Волела је да спава наопако у кревету и да за свој рођендан даје другима поклоне. Пипи уме свашта, а најбоље од свега да смишља шашаве авантуре. Желела сам да и ја као и Пипи будем јака, посебна, да живим без правила и да сваки дан за мене буде авантура. У књизи се спомиње и Пипино друштво које су најчешће биле животиње. Пипино животињско царство је све оно о чему сам ја маштала. Њен живот је као летњи распуст, сличан оном који ја проводим на селу.

Знам да ћу у животу прочитати још много занимљивих и озбиљних књига, али ће „Пипи Дуга Чарапа“ заувек остати моја омиљена књига која ми је улепшала детињство.

Ката Кулунџић V₂

Моја омиљена књига

Књиге су као кутије пуне мудрости и нових речи које богате наш речник. Могу да описују различите догађаје, али ја највише волим кад су занимљиве и смешне. Деца их воле, одрасли такође, па чак и пензионери. То значи да су књиге за свакога и заиста, када одем у библиотеку, видим на полицама много различитих наслова које попуњавају дугачке редове полица и чекају да их неко позајми, прочита и врати.

Моја омиљена књига је „Господари прстенова.“ Пуна је акције и фантазије. Писац ове књиге је Џон Роналд Реуел Толкин. Састоји се из три дела, па је зову триологија, али мени је омиљени први. Књига говори о походу дечака Фрода чији је задатак да оде до планине Мордор и Сауроново чаробно прстено – симбол зла и мрачних сила, баца у лаву и уништи га. Књига је јако забавна и узбудљива. Просто се никада не зна шта ће се десити.

Мој омиљени лик је Гандалф сиви. Он је чаробњак који је Фрода одабрао за поход. Он је смешан и забаван, али и борбен. Увек је за акцију и на страни добра!

Читао сам на интернету да је писац Толкин инспирацију за писање нашао у Другом светском рату и да је све негативне јунаке приказао по угледу на немачке нацисте. Сама прича је заправо борба добра и зла и могу да је разумеју и деца и одрасли. Зато се каже да је универзална.

Ово је моја омиљена књига зато што је пуна фантазије коју волим. Мислим да је ово књижевно дело за сва времена коме ћу се увек радо враћати.

Јанко Вукотић V₂

Моја омиљена књига

Много лепих и занимљивих књига сам прочитала. Али када сам открила роман „Хари Потер“ осетила сам нешто посебно, као да се стварно налазим у њему.

Чаробни свет ове књиге апсолутно ме је освојио. Узбудљиво приповедање и неочекивани догађаји потпуно су закупили моју пажњу. Проживљавала сам дубоку судбину ликова, страховала због њихових проблема, радовала се њиховим успесима и срећи.

У овој књизи која се састоји из осам делова, сусрећемо се са многим научнофантастичним мотивима – чаробњацима, чаробним штапићима, гоблинима... Написала ју је Џ. К. Ролинг, моја најдража списатељица. Прочитала сам све делове, али ми је засигурно најдражи седми део. Према овој књизи снимљени су и филмови.

Главни јунак је дечак чији су родитељи умрли још док је био беба. Одгајали су га тетка и теча који су били окрутни према њему и нису му рекли, иако су били свесни, да је чаробњак.

Многе тајне открива му Хагрид, чувар кључева у „Хогвортсу“, школи за чаробњаке. Он тамо упознаје Хермиону, Рона, Драка. Са Драком није био у добрим односима. Хагрид му је рекао и ко је убио његове родитеље.

Хари је био препознатљив по ожиљку у облику муње који је добио за време убиства његових родитеља. Није било чаробњака који није чуо за „дечака који је преживео“.

Када будете прочитали први део ове узбудљиве приче о авантурама младог чаробњака, сигурно се ту нећете задржати. Желећете да прочитате све остале делове у једном даху. Ово је био мој покушај, надам се успешан, да вас заинтересујем.

Ксенија Мујовић V₂

„Хајди“ - моја омиљена књига

„Хајди“ је роман за децу који је светлост дана угледао давне 1881. године у Швајцарској. Од тада до данас преведен је на више од 50 светских језика, а његова популарност међу децом и одраслима не престаје. На темељу ове приче створене су многе позоришне представе и снимљени многи филмови за децу.

„Хајди“ је дело швајцарске ауторке Јохане Шпири (1827-1901). Она је рођена у околини Цириха, а као дете много времена је проводила је у малом месту у подножју швајцарских Алпа. Безбрижно детињство у нетакнутој природи надахнуло је Јохану Шпири да овај предео и једноставан живот његових становника овековечи у својим књигама. Тако и роман „Хајди“ има аутобиографске елементе, јер говори о животу девојчице у малом месту у алпским планинама.

Када помислим на ову књигу, прва слика која ми долази у сећање су буђења девојчице Хајди са погледом на високе планине, уз мирис врућег хлеба и шољу тек помузеног млека. Ја бих волела да, бар на кратко, живим у таквом окружењу.

Ја мислим да је ауторка, Јохана Шпири, у овом роману и желела да покаже да је деци, заправо, најпотребније да буду окружена природом и љубављу.

Главна јунакиња је сирота шестогодишња девојчица Хајди, коју, након смрти родитеља чува тетка, а затим и она одлази послом у други град. Након тога, Хајди упућују у усамљену кућу на врху планине у Алпима, где живи њен деда.

Почетак новог живота за Хајди није обећавао, јер је деда изгледао љутито и строго, а услови су чинили њен нови дом неприступачним. Међутим, Хајди се одмах заљубила у природу и омекшала дедино срце, па су врло брзо нашли заједнички језик.

Хајди је научила много о томе како се музу краве, прави млеко, меси хлеб, чисти снег, возе саонице, чувају козе и још много тога дивног. Она је стекла у Алпима и нове, праве пријатеље. То су пастир Петар и девојчица Клара, која је у инвалидским колицима. Међу њима се развија надметање за Хајдино присуство. Тако, Петар покуша да се реши инвалидских колица да би више времена проводио са новом пријатељицом, али је тај неуспели покушај добио неочекиван срећан исход: Клара је открила да може самостално да се креће!

Јунаци овог романа налазе се у различитим неповољним околностима: деда је усамљен, Хајди је без родитеља, Клара је болесна, Петар је сиромашан, сви заједно живе у природи која је сурова. Међутим, природа је такође лепа, па деца у њој уживају, играјући се. Увек весела, драга и разиграна Хајди освојила је срца и старих и младих, зближила се са њима, што је свима помогло да лакше преброде своје проблеме. А када се вратила код тетке у град, Хајди је морала изнова да се прилагођава, али ојачана новим искуством, сањала је дан када ће се поново вратити на цветне пашњаке.

Кроз целу књигу провејава идеја да су пријатељство, племенитост, доброта, породица и љубав најважнији и да са њима и немогуће постаје могуће!

Топло препоручујем ову књигу свима!

Надам се да ће вам бити подстицај да се више дружимо, чувамо једни друге и негујемо природу која нас окружује.

Марија Ђурић V₂

Моја омиљена књига

Љубав према књизи појавила се још од најранијег детинства. Родитељи су ми свако вече пред спавање читали приче, а кад сам научио да читам, књига је постала моје посебно задовољство. Та љубав траје и данас и нема ноћи да заједно са књигом не утонем у сан.

Током последњих година прочитао сам много лепих књига, а неке творце тих дела бих посебно издвојио: дивни Дејвид Валијамс, Грег Џејмс и Крис Смит, забавни Том Гејтс, феноменална Мореа Банићевић, Игор Коларов, Љубивоје Ршумовић, као и многи други. Заправо толико волим књиге, да вишеу књижари не могу да нађем књигу за мој узраст, коју нисам већ прочитао. Размишљајући о свим тим лепим делима, разним судбинама и причама, ипак се издвојила једна књига.

Испричаћу вам причу о роману „Бака гангстер“, који је написао Дејвид Валијамс. Главни лик је Бен, једанаестогодишњи дечак, са којим сам се и сам поистоветио желећи да и сам имам једну несвакидашњу баку.

На први поглед Бенова бака је деловала као и свака друга бака: седе косе, повијених леђа, са вештачким зубима и длочицама на бради. Његови родитељи били су луди за модерним плесом, који су гледали сваког петка и зато су слали Бена код баке да спава. Тако је за Бена петак постао најомрженији дан, све док није нашао кутију кекса са драгуљима и схватио да његова бака ипак није тако досадна као што је мислио. Дијаманти у кутији од бисквита постали су у исто време и збуњујући и загонетни, због чега одлучује да прати баку и види о чему се ради. Радозналост га је довела до јувелирнице испред које је стајала његова бака обучена у црно као професионални лопов. Бен је био у шоку. Када га је бака спазила, тражила је од њега да чува тајну, али је Бен пристао само ако му исприча све. Тако је бака испричала Бену како је постала међународни крадљивац дијаманата.

Убрзо су за Бена бакине догодовштине и свакодневне приче о томе како је од сиромашне и гладне девојчице постала неухватљиви крадљивац, постале невероватне авантуре кроз које га је бака водила сваког дана. Бака и Бен постају нераздвојни и Бен ужива у њеним неустрашивим авантурама. Бен је и сам пожелео да има једно такво искуство, па је испланирао пљачку у Лондонској кули. Бака је пристала, али под условом да сутрадан врате украдене ствари. Кренувши у пљачку, прошли су кроз разне невероватне авантуре, да би на крају пута Бен ипак схватио да је његова бака заправо све измислила, јер је само желела да му буде занимљива. Чула га је једне вечери када је причао телефоном са родитељима и жалио се да му је досадно. Због тога је бака одлучила да му препричава приче из књиге коју је читала. Бен је у првом моменту био разочаран, али је разумео баку јер је знао да јој значи све на свету. Бака се убрзо разболела, а последња жеља јој је била да је унук никада не заборави. Бену је бака остала у прелепом сећању и њихове авантуре ће заувек памтити.

Ова књига ми је једна од омиљених због прелепих авантура и невероватне маште једног интересантног писца. Преокрет приче да бака, ипак, није лопов веома ми се допао, али и мало разочарао. Најсажнији утисак приче је то што је бака измислила све те авантуре само да би била занимљива унуку.